

De weg naar verbinding

- deel 3 van de Saffier serie –

"Na een storm zoekt de ziel naar verbinding, maar de puinhopen van wat was kunnen het pad blokkeren. Het vergt moed en geduld om tussen de brokstukken opnieuw een brug te slaan."

Triggerwarning

In dit verhaal worden thema's behandeld die gevoelig of emotioneel zwaar kunnen zijn. De volgende onderwerpen komen aan bod:

- **Geweld:** fysieke en emotionele confrontaties die intense reacties kunnen oproepen.
- **Seksueel taalgebruik:** situaties waarin expliciete termen of beschrijvingen voorkomen.
- **Seksueel geweld:** scènes of verwijzingen die verband houden met grensoverschrijdend gedrag.
- **Zelfmoord:** personages en gebeurtenissen die te maken hebben met suïcidale gedachten of handelingen.

Hoewel deze thema's onderdeel zijn van het verhaal en zorgvuldig zijn geschreven, begrijpen we dat ze voor sommige lezers moeilijk kunnen zijn. We moedigen je aan om alleen verder te lezen als je je hier prettig bij voelt.

Als je merkt dat bepaalde passages te zwaar voor je zijn, neem dan de tijd om een pauze te nemen of steun te zoeken bij een vertrouwde persoon of professional.

Hulp nodig?

Als je zelf worstelt met suïcidale gedachten of iemand kent die hiermee worstelt, weet dan dat er hulp beschikbaar is. Neem contact op met **113 Zelfmoordpreventie** via 113 of bezoek hun website op [113.nl](https://www.113.nl). Je kunt ook contact opnemen met andere Nederlandse hulpdiensten of een huisarts. Je staat er niet alleen voor.

Een.

Isabella.

31 mei 2024 – Het was inmiddels vijf dagen geleden sinds ze Elliot hadden ontmoet bij het tankstation. De dagen die volgden, waren als een waas aan Isabella voorbijgetrokken. Elliot had haar naar een veilig onderkomen net buiten Port Blossom gebracht, waar ze zich onophoudelijk hadden verdiept in de documenten. Elke pagina onthulde meer over de corruptie, de omkoppingen, de vervalsingen, de onteigeningen van land. De dreigementen rond Star Haven. Het harde bewijs dat de sloop van Star Haven nooit had mogen doorgaan. Alles was er. Alles stond zwart op wit.

Elliot haalt diep adem en kijkt haar aan, zijn gezicht getekend door vermoeidheid. De afgelopen dagen leken hem jaren ouder te hebben gemaakt. "We zijn er klaar voor" zegt hij, zijn stem vast maar vermoeid. "Dit moet vandaag nog naar buiten gebracht worden."

Zijn blik glijdt naar de stapel documenten voor hem. Isabella slikt, maar de woorden blijven steken in haar keel. "Ja." Meer krijgt ze niet over haar lippen.

Sinds hun ontmoeting bij het tankstation had Elliot haar verzocht haar telefoon uit te schakelen—geen risico's, geen kans om gevolgd te worden. Logisch, ze wist dat het noodzakelijk was. Maar elke dag had ze hem toch even opgepakt, haar vingers rustend op het scherm, hopen op een teken van leven. Van Julian. Van Rico. Maar het enige wat keer op keer naar haar terugstaarde, was een zwart, levenloos scherm.

En nu zit ze weer zo. Haar telefoon in haar hand, haar blik leeg op het donkere beeld gericht.

Elliot legt een hand op haar schouder, een gebaar dat tegelijk steunend en beladen voelt. Ze kijkt op en ontmoet zijn vermoeide ogen. “Als dit eenmaal naar buiten is gebracht, zal het nog een tijdje gevaarlijk blijven” zegt hij zacht. “Maar daarna... hoop ik dat je je leven weer normaal kunt oppakken. Dat je dit achter je kan laten.”

Ze knikt, maar zegt niets. *Normaal*—het woord voelt vreemd in haar hoofd. Alsof het niet meer bij haar past. Kon ze alles wat er was gebeurd ooit echt achter zich laten? Ze betwijfelt het. Maar ergens wil ze zich vastklampen aan de woorden van Elliot, alsof ze haar nog kunnen redden van de leegte die zich in haar heeft genesteld.

Elliot staat op en verzamelt de documenten, en schuift ze ordelijk in een map. “Ik breng dit naar mijn contactpersoon” zegt hij, terwijl hij de map stevig in zijn aktetas schuift. “Hij zorgt ervoor dat alles zo snel mogelijk online staat.” Een flauwe glimlach trekt aan zijn lippen, een poging om haar gerust te stellen.

Isabella probeert terug te glimlachen, maar haar gezicht voelt zwaar, haar lippen weigeren mee te werken. Ze knikt enkel. Een kleine, zwiiggende bevestiging.

Elliot trekt zijn jas van de kapstok en blijft nog even bij de deur staan, zijn blik op haar gericht. “Het komt goed, Isabella. Echt waar” zegt hij met een oprechte warmte in zijn stem, alsof hij voelt hoe hard ze die woorden nodig heeft.

Ze slikt en recht haar schouders. “Dank je wel, Elliot. Voor alles.”

Hij knikt. “Natuurlijk.”

Zijn hand rust al op de deurklink, maar net voordat hij de deur opent, draait hij zich nog één keer naar haar om. Zijn houding verandert, een spoor van ernst trekt over zijn gezicht. “Ik kom zo snel mogelijk terug. Doe de deur voor niemand open. Zet je telefoon niet aan. We kunnen er pas vanuit gaan dat ze je niet kunnen opsporen als ze achter de tralies zitten”

Zijn woorden laten een beklemmend gevoel in haar borst achter. Ze slikt de spanning weg en knikt vastberaden. “Komt goed.”

Elliot kijkt haar nog even onderzoekend aan, alsof hij zeker wil weten dat ze zich aan zijn woorden zal houden. Dan opent hij de deur en loopt naar buiten. Ze blijft nog even naar de gesloten deur staren, alsof ze verwacht dat Elliot elk moment weer terug kan komen. Maar de stilte in het huis blijft onaangeroerd, even verstikkend als de onzekerheid die zich in haar vastzet. Met een zucht laat ze haar blik zakken naar haar telefoon, het donkere scherm weerspiegelt haar eigen rusteloze gedachten. Kon ze maar een teken ontvangen, van Julian, dat hij in orde was, dat ze zich had vergist en dat zijn twijfel slechts een illusie was geweest. De onwetendheid maakt haar gek. Sinds het moment dat ze bij het tankstation wegreed, heeft de vraag haar niet losgelaten: *wat is er met hem gebeurd? Waar is hij nu?*

Met een zucht legt ze haar telefoon weer op tafel en blijft er een paar seconden naar staren, alsof ze met haar blik alleen al het ding tot leven kan dwingen. Haar ogen glijden naar de klok. *Elf uur*, Ze zal nog uren moeten wachten tot Elliot terugkeert. Uren waarin ze niets kan doen, behalve denken.

Ze duwt zichzelf overeind en loopt naar de bank. Zodra ze gaat liggen, voelt ze hoe haar lichaam zich moeizaam ontspant, al weet ze dat slaap ook nu niet zal komen. Het huisje waar ze de afgelopen dagen heeft doorgebracht is klein, benauwend zelfs. Twee slaapkamers, een krappe woonkamer met een open keuken, een minimalistische badkamer. Functioneel, maar kil. Op dag twee voelden het al alsof de muren op haar afkwamen.

Ze is klaar om hier weg te gaan, klaar om eindelijk weer een glimp op te vangen van het leven dat ze achterliet. Maar totdat dat moment komt, blijft ze hier, gevangen tussen vier muren en haar eigen onrustige gedachten.

De dag sleept zich in een eindeloos traag tempo voort. Uren verstrijken, één voor één, zonder enig teken van Elliot. Ze houdt zichzelf bezig met kleine dingen—loopt een paar rondjes door het huisje, drinkt water zonder echt dorst te hebben, probeert te eten maar krijgt nauwelijks een hap door haar keel. Elke keer dat ze op de klok kijkt, lijken de wijzers nauwelijks te zijn verschoven.

Wanneer ze voor de zoveelste keer haar blik op de klok richt, ziet ze dat het inmiddels zes uur in de avond is. Haar maag trekt zich samen. *Hij had allang terug moeten zijn.*

Een koude rilling loopt over haar rug. Ze probeert zichzelf gerust te stellen—misschien is er vertraging, misschien duurde het langer om de documenten veilig over te dragen. Maar een stem in haar achterhoofd fluistert iets anders. Iets donkerders. *Wat als er iets is misgegaan?*

Ze loopt naar de tafel en staart naar haar telefoon, het scherm nog steeds zwart en levenloos. Elliot had gezegd dat ze hem

niet mocht aanzetten. Maar Elliot had ook gezegd dat hij snel terug zou komen.

Ze knaagt op de binnenkant van haar wang en wrijft nerveus met haar handen over haar armen. Haar intuïtie schreeuwt dat er iets niet klopt. Dat wachten niet langer een optie is.

Met trillende vingers pakt ze haar telefoon op en drukt op de zijknop. Het scherm licht op, het vertrouwde logo verschijnt. Ze houdt haar adem in terwijl het apparaat opstart, haar hart bonkt in haar borst. Zodra de telefoon verbinding maakt met het netwerk, begint hij te trillen. Diverse meldingen schieten over het scherm.

Ze scrolt er snel doorheen, haar ogen flitsen langs de namen. Een gemiste oproep van Mia. Een bericht van Mia. Een gemiste oproep van Julian..

Haar blik blijft hangen. **Een gemiste oproep van Julian.**

Haar hart slaat een slag over. Ze staart ernaar, haar ademhaling versnelt. Hij had haar gebeld. Zonder aarzeling drukt ze op zijn naam en brengt de telefoon naar haar oor. Haar vingers knijpen om het toestel terwijl de toon overgaat. Eén keer. Twee keer. Drie keer.

Geen antwoord.

Ze wacht nog even, haar ademhaling onregelmatig, maar de lijn blijft stil. Tot het gesprek automatisch wordt afgebroken. Ze bijt op haar lip, een paniekerige golf trekt door haar lichaam. *Waarom had hij gebeld? Was hij, net als zij, ergens ondergedoken? Had hij haar willen helpen? Of... was hij in gevaar?*

Met trillende vingers opent ze het bericht van Mia.

Mia: *Isa, ik probeerde je te bereiken maar je neemt niet op. Ik wilde je vragen of je iets van Julian hebt vernomen, hij is al een aantal dagen spoorloos...*

Haar maag keert zich om. *Spoorloos.*

Ze leest de woorden opnieuw, alsof ze zich vergist heeft. Maar nee. Het staat er echt. Julian was al dagen verdwenen.

Haar vingers beven terwijl ze naar de nieuwsapp gaat en koortsachtig door de artikelen scrolt. Geen nieuws over het schandaal. Geen berichten over Marcus of Bruce. Niets. Alsof er nooit iets heeft plaatsgevonden. Haar keel voelt droog.

Elliot had het toch al online moeten krijgen. Was hij opgehouden?

Een akelig voorgevoel kruipt onder haar huid.

Dan, plotseling, trilt haar telefoon opnieuw.

Ze kijkt naar het scherm, en haar adem stukt. *Julian.* Haar vingers vliegen naar het toestel, en zonder na te denken veegt ze het gesprek open en brengt de telefoon naar haar oor.

“Julian...” haar stem is nauwelijks meer dan een fluistering, maar gevuld met een storm aan emoties.

"Isabella, ik ben het."

De stem aan de andere kant van de lijn is niet die van Julian, maar die van.. Rico.

Een ijzige kou trekt door haar heen terwijl haar vingers zich strakker om de telefoon sluiten. Voordat ze een woord kan uitbrengen, praat hij verder, gehaast, bijna wanhopig.

"Waar ben je? Ik moet je dringend spreken... er is iets ergs gebeurd."

Zijn woorden suizen in haar oren, alsof ze van ver weg komen. Een misselijk gevoel kruipt omhoog vanuit haar maag. *Dit voelde niet goed. Helemaal niet goed.* Alles in haar schreeuwt dat ze de telefoon moet weggooien, dat ze moet ophouden met luisteren, dat ze moet doen alsof dit gesprek nooit heeft plaatsgevonden. Want ergens weet ze al wat hij gaat zeggen.

"Isabella" klinkt zijn stem opnieuw, dringender dit keer.

Ze wil het niet horen.

Met een snelle beweging drukt ze de oproep weg en laat haar hand zakken. Haar borstkas beweegt zwaar op en neer terwijl ze naar het scherm staart, alsof het haar elk moment opnieuw zou kunnen opslokken. Haar hart bonkt luid in haar oren, haar vingers tintelen van de adrenaline die als gif door haar aderen stroomt.

Ze draait zich langzaam om en laat zich op de bank zakken. Haar knieën trekt ze op, haar armen stevig om zichzelf heen geslagen, haar hoofd rustend op haar benen. Haar ademhaling hapert.

Ze wil schreeuwen. Ze wil huilen.

Maar er komt niets.

Alleen stilte.

Ze duwt Rico's woorden uit haar hoofd, drukt ze weg alsof ze nooit zijn uitgesproken. Het kan niet waar zijn. Het *má*g niet waar zijn. *Maar waarom had hij anders Julians telefoon?*

Ze sluit haar ogen en ademt diep in.

Wacht gewoon. Wacht tot Elliot terugkomt. Hij zal je vertellen dat alles goed is gegaan. Dit was gewoon een nachtmerrie, dat moet wel.

Dat was het enige wat ze nu kon verdragen. De telefoon blijft rinkelen op de tafel, een indringend geluid dat zich vastzet in haar oren. Maar ze kan het niet. Haar vingers blijven verstijfd om haar eigen armen geklemd terwijl ze roerloos op de bank zit, alsof ze bevroren is in het moment.

Buiten zakt de zon langzaam weg achter de horizon, de schemering trekt door het raam, maar het gaat volledig aan haar voorbij. Haar gedachten draaien in een eindeloze lus, als een gebroken mantra die ze zichzelf blijft influisteren.

Alles gaat goed met Julian. Alles gaat goed met Elliot. Het nieuws komt zo naar buiten. Alles komt uiteindelijk goed.

Maar hoe vaak ze het ook tegen zichzelf herhaalt, diep van binnen weet ze dat ze zichzelf misschien voor de gek houdt.

De telefoon is gestopt met rinkelen. Ze ademt diep in en sluit haar ogen, maar nog voor ze haar gedachten weer in bedwang kan krijgen, klinkt er een zacht klopje op de deur.

Haar hart slaat een slag over.

Haar ogen schieten open en ze kijkt naar de deur. Haar lichaam blijft roerloos, haar spieren gespannen, alsof elke beweging de stilte zal breken.

Ze slikt, haar mond voelt ineens droog.

Nog een klop, dit keer iets steviger.

Ze zou moeten opstaan. Moeten vragen wie het is. Moeten nadenken over de volgende stap.

Maar ze kan het niet.

Ze zit vast, gevangen in het moment, terwijl haar ademhaling steeds sneller gaat.

“Isabella.” Het is Rico, zijn stem is gedempt door de deur, maar ze hoort de urgentie erin. Haar hartslag versnelt.

“Isabella, ik weet dat je daar bent. Alsjeblieft, doe open. We moeten hier weg.” Rico’s stem klinkt gehaast, dwingend bijna.

Haar lichaam reageert eerder dan haar gedachten. Langzaam komt ze overeind, haar benen voelen zwaar alsof elke stap door een onzichtbare kracht wordt vertraagd. Wanneer haar hand de deurklink raakt, blijft ze even hangen in dat moment van twijfel. Maar dan opent ze de deur.

Rico’s blik vangt haar direct, zijn ogen donker en ernstig.

Een seconde blijft de stilte tussen hen hangen. Dan verbreekt hij het moment. “Isabella, we moeten hier weg. Er is...” Hij slikt, schudt zijn hoofd. “Elliot komt niet terug.”

Zijn woorden raken haar als een koude klap in haar borst. Ze staart hem aan, haar hersenen weigeren de betekenis ervan direct te verwerken.

Rico komt dichterbij, zijn bewegingen bedachtzaam alsof hij bang is dat ze instort. Voor ze kan reageren, trekt hij haar tegen zich aan. Zijn armen voelen warm en stevig om haar heen, maar niets kan de kou uit haar lichaam verdrijven. Ze blijft verstijfd in zijn omhelzing staan, haar hart bonkt pijnlijk in haar borst.

Hij trekt zich iets terug, pakt haar bij haar schouders en bestudeert haar gezicht alsof hij probeert te peilen hoe ze eraan toe is. Zijn blik verzacht even, dan schudt hij met een diepe

zucht zijn hoofd. “Isabella... Elliot heeft vanmiddag een auto-ongeluk gehad. Hij.. heeft het niet overleefd.”

Haar adem stukt.

“W-wat?” Haar stem breekt, alsof het woord zichzelf nauwelijks uit haar keel weet te duwen.

Rico knijpt even in haar schouders, alsof hij haar daarmee in het hier en nu wil houden. “Het spijt me, meisje. Ik ben bang dat zijn locatie bekend is geworden en dat ze hem hebben proberen tegen te houden.”

De kou verspreidt zich als een gif door haar lichaam. Haar huid trekt strak, alsof de rillingen zich diep onder haar huid vastzetten.

Dit is niet goed. *Helemaal niet goed.*

Haar gedachten razen, maar ze komt nergens. Ze probeert iets te zeggen, maar haar stem weigert dienst.

Rico kijkt gehaast om zich heen, zijn lichaam strak van spanning. “We moeten hier weg. Als ze hem gevonden hebben, weten ze misschien ook al waar jij bent.” Zijn woorden snijden door haar mistige gedachten en laten maar één optie over: luisteren.

Ze knikt, haar beweging mechanisch, alsof ze niet helemaal doorheeft wat ze doet. Rico pakt haar telefoon van tafel, pakt dan haar hand en trekt haar mee naar buiten, zijn grip stevig maar voorzichtig. Haar voeten bewegen automatisch, maar haar hoofd blijft leeg.

De auto staat met draaiende motor klaar. Rico opent het portier voor haar en wacht geen seconde langer dan nodig is. Zodra ze zit, slaat hij de deur dicht en rent naar de bestuurderskant.

Met piepende banden trekt hij op, de kleine weg af, weg van het huis dat haar de afgelopen dagen had beschermd.

Isabella draait haar hoofd, haar blik blijft hangen op het kleine, eenvoudige huisje. Het huis waar ze met Elliot had gezeten, waar hij haar had geholpen, waar ze samen hadden gewerkt om de waarheid aan het licht te brengen.

Elliot.

De man die haar begeleidde, die haar ondersteunde, die koste wat het kost de waarheid wilde onthullen.

De man die er nu niet meer is.

Ze voelt hoe haar keel zich dichtknijpt, haar ademhaling stokt. De eerste traan glijdt over haar wang, snel gevolgd door een tweede.

De auto versnelt, de lichten van de straat glijden langs haar raam. Isabella zit als versteend, haar vingers verstrengeld in haar schoot, haar ademhaling oppervlakkig. Er is zoveel dat ze wil vragen. *Waar brengt hij haar naartoe? Weet hij iets over Julian? Hoe wist hij überhaupt waar ze was?* Maar haar lippen blijven gesloten, opgesloten in de storm van haar gedachten. Ze voelt Rico's blik in haar ooghoek, een korte, aftastende blik die snel weer verdwijnt. Hij blijft stil. Geen vragen, geen troostende woorden. Misschien omdat hij weet dat ze er niet klaar voor is, of misschien omdat hij zelf niet weet wat hij moet zeggen.

Elliot is vertrokken en nooit meer teruggekeerd. Het besef voelt als een onzichtbare ketting om haar borst, steeds strakker trekkend. De auto vertraagt, en pas dan kijkt ze op. De boulevard van Port Blossom strekt zich voor haar uit, de

achteringang van Eclips op enkele meters afstand. Haar maag trekt samen.

Rico zucht en kijkt haar even aan, zijn donkere ogen gevuld met iets zachts—bezorgdheid. “Hier zijn we voor nu veilig. Laten we naar binnen gaan.” Zijn stem is warm, maar ze hoort de spanning erin.

Ze volgt hem zwijgend. De club is verlaten, gehuld in duisternis, enkel verlicht door een paar noodlampen die een spookachtige gloed over de muren werpen. Het voelt kil, anders dan anders. Eclips was normaal vol leven, vol muziek en energie. Nu is het slechts een lege schil, een schaduw van wat het normaal was.

Rico leidt haar door de VIP-ruimte naar een verborgen deur. Zodra hij hem opent, stapt Isabella een wereld binnen die haaks staat op de leegte buiten.

De ruimte is groots, decadent, doordrenkt van luxe. Dieprode accenten vermengen zich met zwart, een groot hemelbed met stalen buizen staat centraal in de kamer, krachtig en intimiderend tegelijkertijd. De vloer is van donker hout, verzacht door een dik tapijt dat haar voetstappen dempt bij elke stap.

Aan de rechterkant glanst een ronde, zwarte bank voor een breedbeeldscherm, met daaronder een ingewerkte open haard die een zachte, warme gloed verspreidt. Haar blik wordt getrokken naar de linkerkant van de kamer, waar een glazen wand een badruimte scheidt. Achter het glas strekt zich een ruime regendouche uit, met zwarte marmeren tegels.

Daarnaast een groot, rond bad dat verzonken ligt in de vloer. In de andere hoek van de ruimte staat een open kitchenette met een klein barretje, de glazen glanzend in het gedempte licht.

Isabella laat haar blik over de ruimte dwalen, haar vingers glijden even over de koele metalen buizen van het hemelbed. Ze kijkt Rico vragend aan terwijl hij rustig een glas inschenkt. De stilte tussen hen voelt zwaar, gevuld met onuitgesproken woorden die als een dreiging in de lucht hangen. Hij werpt haar een korte blik toe, alsof hij haar gedachten kan lezen, en antwoordt nog voor ze haar vraag kan stellen.

“Dit is mijn privéruimte, voor als ik me even wil terugtrekken tijdens evenementen in Eclips.” Zijn toon is neutraal, bijna achteloos, alsof dit de normaalste zaak van de wereld is.

Isabella knikt zwijgend, haar gedachten nog steeds te chaotisch om echt te reageren. Ze loopt langzaam naar de bank en laat zich erin zakken, haar lichaam voelt zwaar, alsof alle energie uit haar is weggetrokken. Rico volgt haar, reikt haar een glas drinken aan en neemt naast haar plaats.

Hij neemt een slok van zijn eigen glas en zucht diep, alsof hij zichzelf moed moet inspreken. “Isabella... we moeten praten.” Zijn stem is zacht, maar onvermijdelijk. Een rilling trekt langs haar ruggengraat. “Ja...” Haar stem klinkt rauw, schor van emotie.

Rico zet zijn glas neer en draait zich naar haar toe. Zijn blik is onpeilbaar, maar als hij begint te spreken, ziet ze iets in zijn ogen veranderen—een flits van verdriet, spijt, iets wat hij probeert te verbergen maar wat haar niet ontgaat.

“Die avond... bij het tankstation...” Hij wrijft met zijn handen over zijn gezicht, alsof de woorden moeilijk over zijn lippen komen. Isabella voelt haar adem vastzitten in haar keel. Haar hart bonkt wild, een ritmisch protest tegen de angst die zich in haar borst nestelt.

“Waar is Julian?” vraagt ze zacht.

Rico kijkt haar aan, zijn lippen net iets te lang op elkaar gedrukt. Hij slikt moeizaam, zijn ogen vol woorden die hij niet lijkt te kunnen vinden. Dan, langzaam, schudt hij zijn hoofd.

Het is maar een kleine beweging, bijna onmerkbaar, maar het voelt alsof de grond onder haar wegzakt. Een golf van ijskoude paniek grijpt haar vast, trekt haar in een diep gat waar geen licht meer doorheen breekt.

“Nee...” Haar stem is nauwelijks een gebroken fluistering.

“Hij heeft het niet gehaald, Isabella...” Rico’s stem is schor, gevuld met iets wat bijna schuld lijkt. “Hij is neergeschoten... Ik probeerde hem nog te helpen, maar... het was te laat.” Zijn woorden snijden door haar heen, als messen in haar huid, bot en rauw. Ze voelt haar borstkas op en neer gaan, maar het lijkt alsof er geen zuurstof binnenkomt.

“Nee... nee... nee...” Haar stem wordt wanhopiger, haar hoofd schudt automatisch, haar hele wezen verzet zich tegen deze realiteit. *Dit kan niet waar zijn.* Haar handen beven terwijl haar blik zich vastklampt aan die van Rico, smekend, dwingend, op zoek naar een glimp van twijfel in zijn ogen. Maar hij blijft zwijgen.

De tranen branden achter haar ogen, een hete vloedgolf die zich een weg naar buiten perst. “Zeg me alsjeblieft... nee” fluistert ze paniekerig, haar stem breekt in stukken terwijl haar hele lichaam verkramppt van het verdriet dat haar overspoelt. Rico slaat zijn armen om haar heen, probeert haar vast te houden, maar ze duwt hem weg. *Ze wil dit niet horen. Niet voelen. Niet geloven.*

Haar handen schieten naar haar hoofd, vingers dringen zich in haar huid, alsof ze de waarheid uit zichzelf wil krassen. “Nee” fluistert ze nogmaals, haar stem gebroken, een leeg protest tegen een onomkeerbare waarheid.

Ze voelt haar lichaam beven, haar vingers trillen terwijl ze zich om haar eigen bovenarmen begraven, alsof ze zichzelf bijeen wil houden terwijl alles binnenin haar uit elkaar valt. De rillingen worden heviger, haar hart bonkt pijnlijk in haar borst. Een diep, verstikkend gevoel van verlies slaat haar op de borst als een kolkende golf die haar mee de diepte in sleurt.

“Isabella” zegt Rico zacht, zijn stem vol medelijden. Hij reikt opnieuw naar haar uit, maar ze staat abrupt op, haar ogen groot en verwilderd. “Nee! Hij kan niet... hij is...” Haar stem breekt, ze kan de woorden niet uitspreken, ze weigert ze uit te spreken.

Haar ademhaling versnelt nog meer. De muren lijken op haar af te komen, de kamer kantelt, alles wordt benauwd. Haar oren suizen, en er trekt een scherpe steek door haar borst. “Isabella, rustig” zegt Rico dringend. Hij staat op een stap naar haar toe, maar ze deinst opnieuw achteruit, tot ze met haar rug tegen de muur staat. Haar borstkas beweegt heftig op en neer, haar benen voelen slap, haar hoofd draait.

“Ik... ik kan niet... ik kan niet...” haar stem is nauwelijks verstaanbaar. Haar handen klampen zich vast aan de muur achter haar in een poging zichzelf staande te houden, maar het is zinloos. Haar lichaam geeft het op.

Het word zwart.

Wanneer ze bij bewustzijn komt, voelt ze iets warms rond haar vingers. Een stevige, kalme grip. Ze knippert traag, het licht in

de kamer prikt in haar ogen. Alles voelt zwaar, haar hoofd, haar ledematen, haar hart.

Langzaam dringen de contouren van de kamer weer tot haar door. Ze ligt op de bank, haar hoofd rust op iets zachts—een kussen misschien. Haar ademhaling is trager, maar haar borst voelt nog steeds beklemmend, alsof iemand er een blok beton op heeft gelegd.

Ze voelt een lichte druk op haar hand en beweegt haar vingers voorzichtig. Haar ogen glijden naar de bron van de warmte. Rico zit naast haar, voorovergebogen, haar hand stevig vastgeklemd tussen de zijne. Zijn duim wrijft zachtjes over haar huid, een kalmerend gebaar.

Wanneer hij merkt dat ze beweegt, kijkt hij op. Zijn gezicht is strak, zijn kaak gespannen, maar zijn ogen verraden opluchting.

“Je bent terug” zegt hij zacht, alsof hij niet zeker weet hoe hij haar anders moet begroeten. Hij reikt haar een glas drinken aan. Isabella knippert, gaat rechtop zitten en neemt het dankbaar aan. Een paar tellen lang zegt ze niets en neemt grote slokken in de hoop dat dat het rauwe gevoel in haar keel wat zou verzachten. De stilte is zo dik dat alleen het ritmische tikken van de klok aan de muur te horen is.

Julian is er niet meer.

De pijn slaat haar opnieuw als een mokerslag. Ze zet het glas neer en slaat haar armen om zichzelf heen. Haar ogen prikken opnieuw, en zonder waarschuwing stromen de tranen over haar wangen.

Rico zegt niets, hij laat haar even. Ze hoort hem diep in ademen, alsof hij zijn eigen gevoelens in bedwang moet

houden. “Ik weet niet wat ik moet zeggen om dit minder pijnlijk te maken” zegt hij uiteindelijk, zijn stem zacht, maar vastberaden. “Maar ik ben hier, Isabella. Je bent niet alleen.”

Ze draait haar hoofd naar hem toe, haar ogen rood en glanzend. “Ik wil dit niet” fluistert ze, haar stem bijna kinderlijk in haar rauwe pijn. “Ik wil dit niet voelen.”

Rico haalt diep adem en knikt. “Ik weet het.”

Voorzichtig, alsof hij haar de kans geeft om zich terug te trekken, trekt hij haar in een omhelzing. Isabella verstijft even, maar dan, alsof haar lichaam de steun instinctief zoekt, leunt ze langzaam tegen hem aan. Haar voorhoofd rust tegen zijn borst, haar schouders schokken terwijl ze stil huilt.

Rico zwijgt, maar zijn hand beweegt in een langzaam, troostend ritme over haar rug. Hij drukt haar niet steviger tegen zich aan, noch probeert hij haar tranen te sussen. Hij laat haar gewoon in haar emoties. De tijd vervaagt. Minuten, misschien uren, ze weet het niet. Haar lichaam schokt bij elke stille snik, haar vingers grijpen zich af en toe krachteloos vast aan de stof van zijn shirt. De rauwe pijn blijft als een echo door haar heen razen, een golf die telkens opnieuw breekt.

Toch, langzaam, neemt de intensiteit af. Niet omdat het verdriet minder wordt, maar omdat haar lichaam simpelweg niet meer kan. Haar ademhaling wordt trager, haar spieren verzwakken, en zonder dat ze het doorheeft, geven haar oogleden het op en valt ze langzaam huilend in slaap. Nog steeds tegen hem aan, haar gezicht tegen zijn borst, haar vingers losjes om de stof van zijn shirt gekruld. Haar ademhaling wordt gelijkmatiger, haar lichaam zwaarder in de vermoeidheid die haar eindelijk overneemt.

1 juni 2024 – De volgende ochtend wordt ze langzaam wakker. Haar ogen voelen gezwollen en droog aan, haar lichaam zwaar van uitputting. Ze knippert een paar keer, haar gedachten troebel, totdat de herinneringen van gisteren als een vernietigende storm over haar heen razen.

De pijn schiet opnieuw door haar lijf, een diepe, allesomvattende pijn die zich in haar borstkas nestelt. Maar dit keer komen er geen tranen. Ze zijn op. Opgebrand. Het was geen nachtmerrie. Dit was de realiteit.

Julian is er niet meer.

Het besef snijdt door haar heen als een mes, maar ze laat het toe. Ze kan niet anders. Hij is weg. Hij kan haar niet meer helpen, nooit meer.

Maar tussen het verdriet en de leegte, voelt ze iets anders oprijzen. Iets wat gisteravond ondenkbaar leek. Een nieuwe kracht die zich als een vlam in haar borst ontvouwt en haar lijf vult met een koortsachtige energie.

Woede.

Woede naar Marcus. Naar Bruce. Zij hadden haar Elliot en Julian afgenomen. *Zij hadden alles afgenomen.* Niet alleen van haar, maar van zoveel anderen. Hun leugens, hun machtsspelletjes, hun moordlustige egoïsme—ze moesten boeten. En ze zou ervoor zorgen dat ze zouden boeten.

Haar ademhaling wordt dieper en haar handen ballen zich tot vuisten. Ze zal niet breken. Ze zal vechten. Voor Elliot. Voor Julian. Voor iedereen die hun slachtoffers waren geworden.

Voor even blijft ze naar het plafond staren, haar hart bonzend in haar borstkas, maar dan dwingt ze zichzelf om op te staan.

Isabella's blik glijdt naar de bank, waar Rico nog in een diepe slaap lijkt te zijn. Ze beweegt zachtjes richting de keuken en schenkt een glas water in, de koele vloeistof tintelend tegen haar vingers. Terwijl ze een slok neemt, merkt ze in haar ooghoek hoe Rico langzaam overeind komt. Hij knippert slaperig, wrijft met een hand door zijn warrige haar en laat zijn blik op haar rusten.

“Hey” zegt hij schor, zijn stem nog zwaar van de slaap. “Hey” antwoordt ze zacht, zonder echt na te denken.

Rico strekt zich even uit en loopt langzaam naar haar toe, zijn bewegingen loom maar zijn ogen scherp en onderzoekend. “Ik hoop dat je een beetje goed hebt kunnen slapen” zegt hij voorzichtig. “Je was zo uitgeput... ik heb je maar naar het bed getild toen je in slaap viel.”

Er klinkt iets van schuld in zijn stem, alsof hij zich afvraagt of hij iets verkeerd heeft gedaan. Isabella knikt kort. “Dankje” zegt ze simpelweg. Niet meer, niet minder.

Hij drukt kort zijn lippen op elkaar en bestudeert haar gezicht, zijn blik zacht maar oplettend. Dan legt hij een hand op haar arm, een gebaar van troost en steun. “Hoe zwaar het nu ook voelt, je komt hier doorheen. Je bent sterk” zegt hij met oprechte overtuiging.

Ze knikt, maar de woorden raken haar niet zoals ze misschien zouden moeten. Ze waardeert zijn steun, maar op dit moment voelt ze niets. Alleen een diep, brandend gat van verdriet en woede dat haar van binnenuit verteert.

Rico lijkt haar aarzeling te voelen en trekt zijn hand langzaam terug. Hij kijkt haar onderzoekend aan, alsof hij de storm

achter haar ogen probeert te lezen. Dan zucht hij en aarzelt even “Wat wil je nu doen? Heb je een plan B?”

Isabella’s vingers klemmen zich steviger om het glas. Een plan B. Nee, die had ze nog niet. Niet in concrete vorm, tenminste. Maar ze wist één ding zeker: dit was nog niet voorbij. Marcus en Bruce hadden alles van haar afgepakt. En ze zouden niet stoppen voordat ze ook haar laatste beetje hoop hadden verpletterd.

Maar kon ze Rico vertrouwen?

Die vraag knaagt aan haar, haar instincten zijn in conflict. Hij had haar leven gered bij het tankstation, had haar gister gevonden en haar hierheen gebracht. Maar waarom was hij überhaupt daar die avond? En hoe wist hij waar ze gister was?

Ze had Julian haar vertrouwen gegeven, en hij had getwijfeld. Die twijfel had hen beide in gevaar gebracht, en had er uiteindelijk voor gezorgd dat hij het niet meer kon na vertellen.

Ze ademt langzaam in en uit. “Ik weet nog niet wat mijn volgende stap is” zegt ze uiteindelijk, haar toon neutraal. “Maar wat ik wél weet, is dat dit nog niet voorbij is.”

Rico knikt langzaam, alsof hij dat antwoord had verwacht. “Dat dacht ik al.”

Twee.

Isabella.

2 juni 2024 – De afgelopen dag had ze doorgebracht in de privéruimte van Rico in Eclips. De luxe suite bood haar een schuilplaats, maar geen antwoorden. In haar hoofd had ze verschillende scenario's uitgewerkt, manieren bedacht om verder te gaan, om een plan te vormen. Maar telkens liep ze vast. De puzzelstukken leken niet in elkaar te passen, hoe vaak ze ze ook omdraaide.

Rico had geprobeerd met haar mee te denken. Hij had gevraagd naar haar ideeën, maar ze was er nog niet uit of ze hem hier volledig in mee wilde trekken. Hij had zich de afgelopen dag als een steunpilaar bewezen—zorgzaam, geduldig, en met een bijna ongekende toewijding aan haar welzijn. Hij deed zijn uiterste best om haar op te vrolijken, haar iets van licht in deze donkere periode te geven. Maar de twijfel bleef knagen.

Ze observeert hem terwijl hij moeiteloos de inhoud van de afhaalverpakkingen op twee borden schept en haar er één met een charmante glimlach aanreikt. “Eten smakelijk, prinses” zegt hij luchtig.

Rico had altijd al de eigenschap gehad om de zwaarte uit een ruimte te halen, en daar had ze de afgelopen dag alleen maar meer waardering voor gekregen. Misschien was dat precies wat ze nodig had—iemand die haar liet ademen, haar niet dwong om de brokstukken meteen op te rapen, maar gewoon naast haar stond terwijl ze zichzelf langzaam bij elkaar raapte.

Overdag had hij haar grotendeels met rust gelaten, haar de ruimte gegeven om haar gedachten op orde te krijgen. Maar hij

kwam regelmatig even kijken hoe het met haar ging, bracht kleding, eten, drinken en al het andere wat ze nodig had voor haar mee en liet haar weten dat ze er niet alleen voor stond. Hij had haar laten zien hoe ze Netflix kon kijken op het enorme scherm, waarschijnlijk in de hoop dat ze haar hoofd even uit kon zetten. Maar ze had er geen tijd voor genomen. Geen ruimte in haar hoofd voor fictie terwijl haar werkelijkheid op instorten stond.

Ze ademt diep in en laat haar blik over de ruimte glijden. De uren leken in elkaar over te vloeien, haar gedachten een eindeloze loop van herinneringen, vragen en onbeantwoorde zorgen. Maar wat ze nodig had, was actie. Een concreet plan. Ze neemt een hap van haar eten—kant-en-klare bami. De smaak breekt maar half door de mist in haar hoofd, maar het is genoeg om haar maag eraan te herinneren dat ze al uren niets had gegeten. Ze dwingt zichzelf tot een tweede hap en kijkt dan op. Rico observeert haar met een lichte glimlach, zijn elleboog nonchalant op de leuning van de bank rustend.

"Zorg ik wel een beetje goed voor je?" vraagt hij met een luchtige ondertoon.

Ze knikt en slikt haar eten door. "Zeker. Ik waardeer het echt... vooral je culinaire talenten." Het laatste woord druipt van sarcasme, en ze kijkt hem met een plagerig lachje aan.

Rico grijnst, schudt zijn hoofd en leunt iets naar achteren. "Ik ben niet bepaald een keukenprins, nee. Dat heb ik van huis uit niet echt meegekregen" zegt hij met een nonchalante schouderophaal. "Plus, met Eclips ben ik meestal in de avond aan het werk. Daardoor is een snelle hap vaak de enige optie." Hij kijkt even naar zijn bord en grinnikt. "Laten we zeggen dat ik beter ben in cocktails shaken dan in bami bereiden."

Isabella laat een zachte glimlach over haar lippen glijden, een zeldzaam moment van lichtheid in de chaos die haar hoofd vult. "Nou, als je ooit indruk wilt maken met iets anders dan sterke drank, moet je misschien toch eens leren koken."

Rico lacht en leunt speels naar haar toe. "Of ik zorg er gewoon voor dat ik altijd iemand om me heen heb die dat voor me doet." Zijn ogen fonkelen, en hoewel de ondertoon luchtig is, voelt Isabella een lichte aarzeling in haar borst. Een aantal weken geleden had ze genoten van zijn charmante, flirtende woorden, misschien had ze er zelfs iets voor gevoeld. Maar nu voelt het... verkeerd. Niet tegenover Rico, maar tegenover Julian.

Ze neemt een hap en kijkt even van hem weg, een kleine geforceerde glimlach op haar lippen. Haar gedachten dwalen af. Hoe absurd het ook was, ze hoopte dat, als Julian vanaf ergens mee kon kijken, hij zou begrijpen waarom ze hier was. Dat hij zou weten dat ze geen andere uitweg had gehad, dat ze Rico moest vertrouwen omdat hij haar leven had gered. Dat hij zou begrijpen dat ze hem nog steeds elke seconde van de dag miste. Rico's luchtigheid hielp haar door de duisternis heen, maar het was een vreemd soort troost—een die ze niet helemaal wist te plaatsen.

Wanneer ze weer opkijkt, merkt ze dat Rico haar aarzelend observeert. "Ik maak je toch niet ongemakkelijk, hè?" vraagt hij met een vleugje onzekerheid in zijn stem.

Isabella schudt haar hoofd, maar zoekt naar de juiste woorden. "Nee, niet ongemakkelijk" zegt ze langzaam. "Ik... ik ben je dankbaar, echt waar. Maar..." Ze aarzelt even, twijfelt of ze het hardop moet uitspreken, maar doet het dan toch.